

A Félhold Társaság testamentuma

G A B R I E L L A E L D

Prológus

Ha ma meghalnál velem

Csak a csontos ujjain ülő karmok, hegyes füle meg borostyánszeme árulkodott arról, hogy a babonák foga már rég lerágta csontjairól az emberhúst. Magasra húzták a nyarak, slank volt, s valaha olyan, mint bárki más. A szeplők sötéten ültek arcán, fekete haja a mellét verdeste, elülső fogai között nagy hézagok húzódtak széles szájában. Rusnya volt, ámbár izgalmas a szemnek; nem tűnt sem férfiembernek, sem bestiának egészen. Ami pedig nem volt sem ember, sem állat, az csakis babona lehetett, melyen félelemmel teli csodálattal függött a szem.

Ám aznap éjjel nem látta senki a két lábon járó lidércnyomást, nyomában milliommnyi karmos patkánymanccsal meg mezítlábas, szipogó gyermekkel.

A legendához híven minden felnőtt mélyen az álmaiban hanykolódott, amikor csontból faragott mívés fuvoláját ajkához emelte, majd olyan dallamot fújta belé, melyet csak a gyermekek füle hallott meg. Azok a nyomorultak pedig mentek. Az ablakon át, vagy szélesre tárva az ajtókat, kikúszva a kenderatakaró alól, csecsemő testvéreiket kiszakítva szendergő édesaik tejszagú karjából.

Torokfokban minden gyermek válaszolt a Patkányfogó hívására.

A császári palota talpig feketébe öltöztetett őreinek alvó testét megkerülve sietett ki a süvölvény herceg s két kishúga is a palotából. A tavaszi szél vadul tépte a kékkal hímezett bő alvóruhájukat. Puha, fehér kis talpuk most először csókolózott össze az utca durva kövezetével, ám mit sem törődtek a valódi élet első harapásával.

A gyermekek álmos, engedelmes seregként gyűltek mögötte, ám a Patkányfogó nemigen törődött velük. Úgy vonult végig a palota zöldellő udvarán, tűztövisből és babérmeggyből növesztett útvesszőjén, túl a gazdag, mélybíbor termeken, mintha övé lenne a korona. Sarkában a három leánya egy lépést sem maradt le. Tudta, hogy társa a balsorsban is itt ólálkodik a fővárosban. A Sápadt Lovas mindig vele együtt érkezett, s régi bajtársként biccentett neki, ám szóra már nem méltatták egymást. Az emberi képzelet azért tartotta őket az élet felszínén, hogy dolguk végezzék, nem azért, hogy cimboráljanak egymással.

Míg ő valaha ember volt, a Lovas soha. Más különbség nemigen akadt közöttük. Míg ő vitt, a Sápadt hozott. A gyermekek mentek, a métely jött. A rémgondolatok teremtette alakjaik imígyen kiegészítették egymást.

Saját gyermekei némán siettek a nyomában, míg az apró sereg megállt a palota előtt a holdfényben fürödni. Három siheder leánya akadt, azokról mindig könnyebben megfeledeztek, mint a fiatalurakról.

Mindössze két férfit akart ma meglátogatni, a gond mindig azokkal adódott. A császári palota fehérmárvány gyomrában, súlyos selyemdunyhák s egy kőrisből faragott baldachinos ágykeret alatt hamarost meg is lelte az elsőt. Súlyos aranykoronája nélkül ugyanúgy festett, mint bármely másik paraszt. Kusza üstöke egyre ritkult, ezüsttel átszőtt szakállát rövidre nyírták, szeme sarkában élesen húzta meg a szarkalábakat az idő kegyetlen kis keze.

Bemászott az ágyba, rá a testére, mígnem már mellén guggolt, groteszk módon meghajlítva túl magas, túl girhes formáját. Mintha csak egy hatalmas, csontokból faragott kígyó tekeredne a császár arcáig. Elemelte ajkától a fuvolát, amin eladdig játszott, s karmos, fekete hegyű ujjait magasba emelve csettintett. A lányai az ajtóban várták, ám nem nyúltak semmihez, nem néztek másfelé sem, csak reá.

– Ébredj! – recsegte száraz torokkal. A hangja mély, gyomorból szóló dörmögés csupán, melyben akkor is fenyegető él villant, amikor kedves dolgokat mondott.

A császár szeme kipattant. Zöld volt, akár a nyári tavak tükre.

Kiáltani akart, mikor meglátta, s azzal együtt megérezte a nyomást a mellén. Patkányok utaztak a vállán, a csuklyájában, az övébe csim-paszkodva. Keresztülszaladtak rajta, körbefonták, de sosem bántottak senkit, míg ennek ellenkezőjére nem utasította őket. A patkányok most vinnyogva-cincogva zuhantak a császár nyakába, aki egymaga feküdt abban a pompás, hatalmas lakosztályban, de kiáltani sem mert. A torokfoki babonák szerint a patkánycincogás családi perpatvart s hideg időt egyszerre hozott.

– Tudod, miért jöttem – szólalt meg a Patkányfogó ismét. – S tudod, ki vagyok.

A császár holtsápadtan kapkodott levegő után. Szeme megtelt könnyel, szája fájdalmas, kétségbeesett sikolyra torzult. Még mindig nem mondott semmit. Még mindig nem moccant. Csak a levegőt nyeldekelte oly szánszalmas meglepettséggel, mellyel csak azok a semmirekellők képesek, akiknek addig eszébe sem jut, mi minden rosszat tettek, amíg lovak után nem kötözik őket bűnhődésképp.

Amikor a Patkányfogó azt hitte, már nem is fog szólni, fojtott, erőlködő szavak szöktek ki hazugságoktól száraz torkán.

– A fiam! Elvitted a fiam? – A könnyecseppek felnőtt férfihoz, a birodalom császárához méltatlan módon gördültek le öreguras arcán.

– S leányaidat – vicsorított rá a Patkányfogó, miközben egyik jószágába bebújt csuklyája alá, melyet mindig szeretett viselni, ha megjelent a fővárosban. – Elvittem minden egyes gyereket, és te megfizeted az árát, vagy soha többet nem látjátok egyiket sem viszont.

Nem akarta elvinni, majd patkányokká változtatni a gyermekeket, ha eljön az ideje. Természetesen nem. Azonban el kellett őket vinnie, azért *élt*, hogy elvigye őket, ha a császár keze túl mohón kap a pórnép rézpénzei után.

Utoljára tizenöt esztendeje jött, a háború előtt, az öreg császárhoz, akit nem sokkal később ki is végeztek őmiatta. A lincselés után

meggyengült a Folyómenti Birodalom, majd szó szót követett, s jött a háború. Akkor sokáig nem volt rá szükség. Ám immáron tizenhárom nyara véget ért minden honvédő csata, és az uralom is elkényelmesedett, akárcsak a hájas törvényvetők méhviasz gyertyáik édes lángja mögött. Ő pedig mindig megjelent, ha a nép igazságot áhított.

– Kérlek... Kérlek, ne! – szakadt ki a császárból szálnalmas módon, ám a Patkányfogónál süket fülekre talált a siráma. Nem érdekelte soha egy mohó e világi nyomorult rimánkodása. Pontosan ez a viselkedés sodorta őt idáig. A kapzsin elterjesztett önkényes babonák, a túl vastagon fogó tintával kiszabott adók, s a császári dőreség vak hataloméhsége.

– Tudtad, mi vár reád – recsegte kíméletlenül. Hangjába patkányok vinnyogása vegyült, melyek már elárasztották az ágyat, miközben a birodalom feje ugyanúgy kapkodta a levegőt, mint minden férfi, akinek bátorinak illett volna lennie, ám túl hitvány volt hozzá a szíve. – Tudtad, mikor a kezed magad felé hajlott, nem egyszer, de sajnos nem is százszor.

Ezzel otthagytá a császárt, kinek habos nyála szája szélén csurgott nyakáig, úgy könyörgött, ám a fővárosban mindenki aludt, aki hallhatta volna.

A Patkányfogó nyurga léptekkel kivonult a palotából. Végigsuhant a főutca sárgasertől, friss hányástól, levendulás szappanvíztől meg kapros hallevestől szagló utcáin egy eldugott késdobálóiig. Odabent minden vendég az asztalra vagy a földre borulva aludt. A söntésen aranyló patatokban folyt végig a nádcukorral főzött búzalikőr. A Patkányfogó jól tudta, merre tart. Odakint a főváros összes gyermeke várta, megtöltötték a környező utcákat, oly sokan voltak. Nem tudták, hová tartanak, vagy meddig lesznek ott, csak várták, delíriumos, édes álomban, félelem nélkül, hogy tovább vezesse őket. Egyik csecsemő sem zokogott, míg ő kedves lányaival a nyomában tartott felfelé a recsegő falépcsőn a késdobáló kivénhedt emeletére.

A fiatalember koszos, enyelgéstől édeskés szagú ágyban nyugodott, mellén egy fiatal fiúcskával, háta mögött egy legalább tizenöt nyarat megélt leánnyal. Mielőtt arca elé tolta ujját, hogy felcsettintse varázsálmából, megnézte magának az arcot, melyről már oly sokat álmodott.

A birodalom legszebb férfia.

Szőke fürtjei aranyból voltak, a bőre folyékony napfény, arcát déli szirének énekelték simára, fülébe csillogó rézkarikákat szúrtak, ahogy nyugat minden férfijának. Nyakában apró bőrrerszény lógott, mellette megtermett, fehér nyúlláb finom aranyláncon, bár túl fiatal volt ahhoz, hogy a háborúban érdemelje ki.

A Patkányfogó csettintett, a fiatalember szeme kinyílt. A tekintete világos narancsszínűt öltött, mint a forró karamell, melyet teste puha formáiból ítélve szívesen csurgatott a szájába.

A férfi alkalmi szeretőit sebesen félrelökve ült fel az ágyban, orra szinte összeütközött a Patkányfogóéval, aki ott gubbasztott előtte az ágyban, mintha a Halál maga jött volna érte személyesen, fekete köpenyben. A Patkányfogó ismerte a babonát, ám nem állhatta a tolokodó bámulást mások álmaiban, az egyenes beszédhez fülött a foga. Így megszólalt.

– Nem tudod, miért jöttem, igaz-e?

– Ki vagy te? – A fiatalember hangja olyan volt, akár a hájas sütemény. Valaki mindig a tenyerén hordozta ezt a szépséges csodalényt, kinek semmiért nem kellett egészen megizzadnia még életében, holott messze állt attól, hogy jó módú grófúr legyen.

– Kérdezd meg még egyszer! – Lehúzta fejéről fekete csuklyáját. Felfedte arcát, mely emberi volt, s mégsem. Szeme, melyben keskeny, fekete félhold jelezte csak, hogy lát, drága borostyánként villant a szobában, melyben mindössze egy vastag gyertyatömb égett. Az egyik férfi szeme narancsosan izzott, a másiké aransárgán.

– Patkányfogó... – A hangja elcsuklott, a levegőt ugyanúgy kapkodta, mint a császár. – Ó, a Patkányfogó óvjon! Másmilyennek képzeltelek. – Tiszteletlenül beszélt, mintha ismernék egymást. Tiszteletlenül, mint akit nem tanítottak illemre. Tiszteletlenül, azon férfiak pókhendiségével, akik tudják, milyen szemrevaló saját ábrázatuk.

A közmondás hallatára azonban a teremtmény felnevetett. A fiatalember kezdeti rémülete lassacskán értetlenségbe torzult arcán, mely mesebeli volt ugyan, ám kiábrándítóan ostoba.

– Nem tudod, miért jöttem el hozzád, ugyebár?

Megrázta a fejét. Világosszőke fürtjei levendulától illatozva lengtek arca körül. Szeme bután s kíváncsian kerekedett felé. Ahhoz is együgyű volt, hogy eléggé féljen tőle.

– Gyere hát! – kiáltotta el magát a babona, mire az ajtó feltárult, hogy belépjen rajta leánya, aki éppoly lélegzetelállító volt, akár az ágyban fekvő férfi. Haját ijesztően rövidre nyeste, szép arcát eltorzították a mögötte álló nehéz telek, ám a szeme s a nyári szeplői pontosan úgy tették édesapjához hasonlatossá, mint akinek szülőanyja sem volt. Akárhá az ágyban ülő férfi köpte volna ki a leányt. – Azért jöttem el hozzád, mert eddig nem kerested őt, hiába küldtek neked a babonák annyi meg annyi intő jelet s figyelmeztetést. Nem tudták, hogy neked hiába küldik a törött csontokat s a nyomorúságot, lepereg rólad. Amit pedig a szeretteid kapnak, el sem jut hozzád. Én csak a saját két átkozott szememmel akartam látni, ki az a bolond a birodalomban, aki nem jön rá, hogy van egy gyermeke. Oly sokszor, oly sokféleképp próbálta tudtadra adni a balszerencse, ám te soha nem figyeltél a jelekre. A balsors *hiányára*. – A fiatalember szája értetlen kört formált, de meg sem nyikkant, csak nézte az ajtóban ácsorgó kamaszleányt, akinek a vállán patkányok ültek, övében kés függött, és férfiemberek levetett gúnyja lógott formátlan testén. Rögtön látta rajta, hogy még egy nyár, és megszépül, de már most elég idős ahhoz, hogy szüljön. – A saját szememmel akartam látni az édesapát, aki magára hagyta gyermekét, mégis elkerülte a balsors, miközben az lassan mindent felemésztett a családfáján. Nem is sejtetted, igaz-e, hogy a szerencse kegyeltje vagy?

– Van egy leányom? – A férfi tekintete az ajtóban álló sihederre szegeződött, holott ő maga sem tartotta még magát egészen érettnek. Most sem gyermekéhez szólt, hanem a férfihoz előtte. – Hogy lehet ez?

A Patkányfogó nem felelt, csak késél-pupilláját még utoljára belefúrta a fiatalember karamellszín tekintetébe, majd karmos kezét sebesen kinyújtva meglökte. Tenyere puha, göndör szőrös mellkasához ért, és a férfi úgy esett vissza szeretői koszos karjaiba, mintha egy percre sem tért volna magához.

A Patkányfogó leugrott az ágyról, mire a padló recsegve nyögött fel alatta. Por szállt a gyertyafény körül. Elvégezte a dolgát, egy kicsit

talán többet is. Önkényes kíváncsiságának eleget téve megragadta legfiatalabb leánya vállát, s kifordította az ajtón. A gyermek engedelmes sóhajjal követte.

Patkányok körmének s gyerekek talpának csattogása járt a nyomukban, míg a napkeltében el nem tűntek nyomtalanul, mindahányan.

Azon a reggelen Torokfok zokogó anyák sikolyaira ébredt.